

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Hâncești din 06 septembrie 2018 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2018, declarate de partea vătămată Bivol Mariana, de avocata Tatiana Malai, în numele inculpatului

Bivol Tudor XXXXX, născut la
XX XXXX XXXX în XXXXXX, XXXXXX, locuitor al
XXXXXX, XXXXXX, cetățean al R. Moldova,
condamnat anterior prin:

1) sentința Judecătoriei Ialoveni din 22.02.2016 în
baza art. 201¹ alin. (1) lit. a), 90 Cod penal la 1 an
închisoare, cu suspendarea condiționată a executării
pedepsei pe un termen de probă de 1 an.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 09.11.2017 – 06.09.2018,
instanța de apel: 24.09.2018 – 14.11.2018,
instanța de recurs: 25.01.2019 – 20.02.2019.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hâncești din 06 septembrie 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Bivol Tudor a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal la 1 an închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

2. Instanța de fond a constatat că la 09 octombrie 2017, orele 18.00-18.30, inculpatul Bivol T., aflându-se la domiciliu din XXXXXX, XXXXXX, fiind în stare de ebrietate alcoolică, cu scopul comiterii violenței în familie, manifestată fizic și verbal, a inițiat un conflict cu soția Bivol M., numind-o cu cuvinte necenzurate, astfel înjosindu-i demnitatea și cauzându-i suferințe psihice, după care i-a aplicat lovituri cu palma peste față, provocându-i dureri fizice.

Continuându-și acțiunile infracționale, inculpatul intenționat, fără un motiv, enervându-se pe soția Bivol M., a luat un ulcior de pe masă și i-a aplicat o lovitură în regiunea capului. Bivol M. a încercat să se apere, însă inculpatul i-a mai aplicat o lovitură cu un furtun în regiunea spatelui, provocându-i dureri fizice.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală judiciară nr. 4538 din 11.10.2017, la Bivol M. s-a stabilit plagă contuză la nivelul țesuturilor moi ale capului, echimoze la nivelul feței și pavilionului auricular stâng, echimoze la nivelul hemitoracelui stâng, echimoză la nivelul coapsei drepte, care a fost cauzată în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și vina în săvârșirea acestora, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale.

Totodată, inculpatul a declarat că, fiind în stare de ebrietate, s-a certat cu soția și a lovit-o cu un ulcior și cu furtunul. De cele comise se căiește sincer și solicită aplicarea unei pedepse mai blânde, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

În același timp, vinovăția inculpatului este dovedită și prin probele administrate în faza de urmărire penală, și anume:

procesul-verbal de audiere a părții vătămate Bivol M., care a relatat că inculpatul, fiind în stare de ebrietate, fără nici un motiv, a numit-o cu cuvinte necenzurate, i-a aplicat câteva lovituri cu palma peste față, apoi a luat un ulcior de pe masă și i-a aplicat o lovitură în regiunea capului. A încercat să fugă, dar acesta i-a mai aplicat o lovitură cu un furtun pentru apă, în regiunea spatelui;

raportul de expertiză medico-legală judiciară nr. 4538 din 11.10.2017, prin care la Bivol M. s-a constatat plagă contuză la nivelul țesuturilor moi ale capului, echimoze la nivelul feței și pavilionului auricular stâng, echimoze la nivelul hemitoracelui stâng, echimoză la nivelul coapsei drepte, care a fost cauzată în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară.

În baza probelor administrate, instanța a conchis ca fiind dovedită integral vinovăția inculpatului și i-a încadrat acțiunile pe art. 201¹ alin. (1) lit. a) Cod penal, ca violența în familie, adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, în privința unui membru al familiei, cu cauzarea vătămarilor corporale ușoare, că se caracterizează negativ,

duce un mod de viață anormal, consumă alcool, încalcă ordinea publică, că a mai comis repetat fapte de violență în familie soldate cu aplicarea măsurii de protecție și condamnarea acestuia, care nu au avut efecte asupra comportamentului său, că lipsesc circumstanțe atenuante, cea agravantă fiind săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnat pentru o infracțiune similară, însă nu și-a făcut concluziile necesare și nu și-a îmbunătățit purtarea, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă doar prin izolare de societate, în condițiile beneficierei reducerii pedepsei conform art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Or, în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și personalitatea inculpatului, o pedeapsă mai blândă nu ar fi oportună și în măsură să realizeze scopul pedepsei, lipsind și temeiuri pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal sau a pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Astfel, cererea apărării privind aplicarea față de inculpat a unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității este irațională și neîntemeiată, o pedeapsă mai blândă nefiind în măsură să atingă scopul prevăzut la art. 61 Cod penal, fiind constatat că acesta anterior a mai fost condamnat pentru o infracțiune similară, însă nu și-a făcut concluziile de rigoare.

Totodată, instanța a statuat că solicitarea acuzării privind încasarea de la inculpat în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 153,70 lei, este neîntemeiată, deoarece conform art. 228, 229 Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare se compensează de către stat, din sumele alocate în astfel de scopuri, în vederea asigurării bunei desfășurări a procesului penal, acțiunile ce țin de administrarea probatoriului și formulării învinuirii fiind puse în sarcina părții acuzării.

3. Avocata Nadejda Crețu a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă cu aplicarea art. 90 Cod penal.

Apelanta a invocat că, în circumstanțele în care a recunoscut în totalitate vina, pedeapsa aplicată inculpatului este prea aspră, iar privarea de libertate nu ar avea drept scop educarea lui, ci i-ar înrăutăți situația.

Inculpatul are la întreținere doi copii minori, este unicul întreținător al familiei, a recunoscut vina, acceptând probele administrate în cadrul urmăririi penale.

Instanța de fond a omis cerințele art. 75 Cod penal și solicitarea inculpatului privind aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, pedeapsa cu închisoare fiind prea aspră, nefiind rațional ca acesta să fie privat de libertate.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2018, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că inculpatul anterior a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal la 1 an închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de 1 an, conform art. 90 Codul penal.

În același timp, la aprecierea stabilirii și aplicării pedepsei, un rol primordial îl are pericolul social al faptei, valorile ocrotite de legea penală prin incriminarea faptelor urmând a fi evidențiate pentru restabilirea ordinii de drept și educarea inculpatului.

Inculpatul a comis o infracțiune mai puțin gravă, în privința unui membru de familie, cu cauzarea de vătămări corporale ușoare, se caracterizează negativ, duce un mod de viață anormal, consumă alcool și încalcă ordinea publică, nu se află pe calea corijării și dorinței de a se reintegra în societate, fiind o persoană predispusă spre comiterea de noi infracțiuni, nu a conștientizat gravitatea celor comise, lipsesc circumstanțe atenuate, fiind prezente circumstanțe agravante, deci, scopul pedepsei penale de corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, poate fi realizat doar prin izolare de societate, pedeapsa aplicată fiind echitabilă și proporțională faptei prejudiciabile comise. Or, pedeapsa aplicată urmează să contribuie la formarea unei atitudini de respect față de legea penală, precum și de valorile sociale și interesele protejate de acestea, din partea condamnatului, persoana să fie silită să înceteze activitatea criminală și să-și modifice comportamentul în conformitate cu prevederile legii.

Astfel, prima instanță corect și întemeiat i-a aplicat inculpatului pedeapsa de 1 an închisoare, ținând cont și că a recunoscut faptele indicate în rechizitoriu și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în fază de urmărire penală, aplicând în privința lui prevederile art. 364¹ Codul de procedură penală, fiind reduse cu o treime limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Totodată, o condiție obligatorie și unicul temei pentru condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, în baza art. 90 Cod penal, rezidă în faptul că nu ar fi rațional ca inculpatul să execute pedeapsa cu închisoare stabilită. Aceasta ar însemna că, în rezultatul cercetării cauzei și calităților individuale ale inculpatului, s-a format convingerea fermă în posibilitatea atingerii scopurilor pedepsei penale fără izolarea de societate, dar în condițiile unui control profilactic al comportamentului persoanei respective într-o anumită perioadă de timp. Astfel, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj sau un drept acordat de lege persoanelor vinovate, dar trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă.

Or, inculpatul anterior a fost condamnat pentru o infracțiune similară, iar după executarea pedepsei nu s-a corectat, fiind atestată o orientare antisocială stabilă a acestuia, manifestată prin faptul că el nu evită comiterea infracțiunilor, inclusiv de acest gen. În astfel de circumstanțe, decade raționalitatea neexecutării reale a pedepsei, în privința inculpatului nefiind aplicabile prevederile art. 90 Cod penal.

5. Partea vătămată Bivol Mariana a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

Recurenta a indicat că nu are pretenții față de inculpat, au împreună doi copii minori, iar leziunile corporale care i-au fost cauzate sunt neînsemnate.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocata Tatiana Malai, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă nonprivativă de libertate, conform art. 90 Cod penal sau o pedeapsă mai blândă, prin prisma art. 90¹ Cod penal.

Recurenta a invocat că inculpatul a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele săvârșite, partea vătămată l-a iertat, nu are pretenții față de el și nu dorește să fie izolat de societate, acesta are loc permanent de trai, are doi copii minori și este unicul întreținător al familiei, nu se află la evidența medicului psihiatru, a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă, fiind a doua oară pe banca acuzaților. Totodată, partea vătămată are leziuni ușoare și a refuzat calitatea de parte civilă pe dosar.

Instanța de apel nu s-a expus asupra posibilității aplicării prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului, ignorând faptul că pedeapsa anterioară a fost executată și nu a încălcat ordonanța de protecție emisă în privința părții vătămate.

Totodată, instanța de apel nu a analizat posibilitatea aplicării față de inculpat a unei pedepse în conformitate cu art. 90¹ alin. (2) Cod penal – condamnarea cu suspendarea parțială a pedepsei și nu a luat în considerare că este condamnat pentru a doua oară, iar față de el poate fi aplicată o pedeapsă mai blândă, fără izolarea acestuia de societate.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, conform art. 420 alin. (4) Cod de procedură penală, nu pot fi atacate cu recurs sentințele în privința cărora persoana interesată nu a folosit calea apelului, dacă legea prevede această cale de atac. Persoana care nu a folosit apelul poate ataca cu recurs doar decizia instanței de apel prin care i s-a înrăutățit situația.

Potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiurile menționate la alin. (1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

În această consecutivitate, se reține că partea vătămată nu a utilizat în prealabil calea de atac – apelul, inclusiv în aspectul invocat în recursul său, în situația în care legea prevede această cale de atac (*pct. 3. – 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, în speță nu se atestă că prin decizia instanței de apel a fost înrăutățită situația acestei recurente în raport cu soluția primei instanțe (*pct. 1. – 5.1. din decizie*).

Totodată, argumentele invocate în recursul ordinar al avocatei, că: *„instanța de apel nu a analizat posibilitatea aplicării față de inculpat a unei pedepse în conformitate cu art. 90¹ alin. (2) Cod penal – condamnarea cu suspendarea parțială a pedepsei ...”*, nu au fost invocate și în apel (*pct. 3.- 5.1. din decizie*).

Prin urmare, recursurile ordinare în aspectul vizat nu au niciun suport juridic, fiind vădit neîntemeiate.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect, se reține că recursul avocatei este fondat în drept și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5.1. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete invocate în apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5.1. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că acest recurs nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepsei individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al avocatei, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, 364¹ alin.

(8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepțional și se aplică atunci când gravitatea infracțiunii și personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă și nu și-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanțele just au concluzionat că, luând în considerare gravitatea infracțiunii comise și personalitatea inculpatului, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurentă (*pct. 5.1. din decizie*), suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii în baza art. 90 Cod penal ar reprezenta o soluție de pedeapsă penală prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite, persoana celui vinovat și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, instanțele indicând argumentat motivele pentru care au respins probele și versiunile apărării în aspectul vizat, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul avocatei, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.1. din prezenta decizie*, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate

de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de respectivul recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-a aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, și că recursul ordinar al avocatului este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de partea vătămată Bivol Mariana și de avocata Tatiana Malai, împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești din 06 septembrie 2018 și deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2018, în privința inculpatului Bivol Tudor XXXXX, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 aprilie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun